

בכרי צברנית!

ראשון למארכ, 1948, זכיתי, יחד עם כמה מאות צעירים, לחתימה גדולה. רבצנו מול גמל תלאביב. בחשיכה הובאו לנו ארגונים. מתוך הארגונים הוצאנו רובים חדשים, מכוסים בגרזי. לילה שלם ניקנו, ציחצחנו וליטפנו נשק זה — הנשק האישי הראשון שזכינו לו. בבוקר יצאנו למבצע נחשון. נקודת-הימיה של מלחמת תש"ח. בדרך דרומה, באור השמש העולה, הסי תכלתי בעיון בכלי שהופקד בידי. לפתע נגעץ מבטי בסמל מוכר: צלב-הקרקס.

מנין בא צלב-הקרקס אל נשקו של חייל עברי? הרובים באו מצ'כיה, שם יוצרו בימי מלחמת-העולם על פי דגם גרמני. למען צבאו של היטלר. כאשר שלחוהו אלינו, לא טרחו היצרנים לטשטש את הסמל.

לא הרגשתי. כאותו יום מלא הוד, ערב הקרב הראשון שלנו, לא היה איכפת לנו מה הסמל שעל הרובה. היה איכפת לנו שזה רובה יעיל, שהוא נתון בידנו, שהוא ישר מש להגנה על העתיד העברי והי חיים העבריים.

★ ★ ★

די מושב, עלתה תמונה נשכחת זו שוב לנגד עיני, כאשר נודע, השבוע, על אספקת נשק ישראלי לצבא החדש של גרמניה המערבית. כמות גדולה מאוד של מרגמות ושלחח ל"בונדסמיר", הצבא הגרמני החדש. בטאון-צה"ל מתפאר בגלוי בשבחים שחילק עתון צבאי גרמני לתת-מקלע עווי. נשק ישראלי בידי חיילים גרמנים? כלי-הזין של צה"ל, בידי אחיהם הצעירים של חיילי היטלר — ובידי הקצינים והסמלים, אשר הספיקו לשרת בצבאו של היטלר? יש משהו מוכעית בתמונה זו. אין ספק כי אלפים רבים מתושבי ישראל הרגישו כי לבם היהודי מתכווץ בקרבם.

במידה שהייתה זאת הרגשה כנה ואינס טינקטיבית, אין לחלוק עליה. הכבוד לבעליה. **אולם אין זו מדינה יהודית, ולא הלב היהודי יכול להכתיב את מדיניותה. זוהי מדינת ישראל. שלום המדינה, במחוננה ועתידה, חייבים להנחות את ממשלתה.**

למען המדינה נשאנו נשק, שהיה מסומן בצלב-הקרקס. למען המדינה רשאית ממשלת ישראל למכור נשק, מתוצרת ישראל, לכל המעוניין בו. ואין צורך להתחבא מאחורי תירוצים טפלים, כמו הצורך לממן קנית נשק לצה"ל, או להחזיק פועלים בתעשייה הצבאית. המכירה לגיטימית גם אילו לא היתה לה כל תכלית, אלא להגדיל את הייצוא, ולהכניס דולארים.

כי על כן, מדינה הננו, ובכל מקרה של תורה בין הלב היהודי לבין האינטרס הישראלי — האיני טרם של ישראל יכריע!

★ ★ ★

אשר וצריך להשתתף בערם ה' כן כן, הכואבים את כאב הזכרון היהודי במקרה זה. אבל אי-אפשר אסור לסבול בשקט את הצביעות המבחינה של הדמגוגים, שעטו על ההזדמנות כציפורי-טרף על פצוע שמתדום. הללו ריחחו את הדם. אינו הודמנות נהדרת להטביע את הציפורניים בפצעים שלא הגלדו! אינו הודמנות לנאום בשם המיליונים הטבוטים, להציג לב יהודי וועם! למען טובותיו אושתיו, הצבע בעד — .

ואפשר רק להשיב: האין לכם כל בושה?

אתם חברי הקואליציה, שידעתם על עיס-קה זו מזה שמונה חודשים, הסכמתם לה והמשכתם ושבתי ליד האבוס הממשלתי — הלא תבושו לצאת למלחמת-קודש בענין זה? אתם מנהיגי האופוזיציה, שידעתם אף אתם מזה זמן רב על העיסקה ושחתקם —

למה חיתכים עד שעתון גרמני דחקא העלה את העיסקה לכותרות העתונים בישראל, ערב בחירות?

ואתם, כתכנים ודברנים למיני כם, האוכלים מזה שנים את כספי השילומים, שהשמנתם והתעשרי תם על כסף זה של "עם המרצ חים" — מה לכם עתה ליד מפל-מים זה של דמועות מזויפות?

★ ★ ★

ש קאריקטורה צרפתית ידועה, ה' מראה נער ונערה שוכבים יחד ערומים במיטה, חבוקים חיבוק-אהבה. "אהובתי" שואל הנער, "הסבורה את שהוריי ירשו לך לצאת עמי לקולנוע?"

בעיית היחסים בין המדינה הגרמנית לבין המדינה הישראלית, הוכרעה בשעה שנחתם

ביותר של השנאה. אילו רמה "הזקן" בגרוריון ל"זקן" אדנאר, יתכן והיתה ישראל מספקת כיום תת-מקלעי "עווי" לצבא מצריים.

★ ★ ★

ל גבי האדם הישראלי, יש בכל ה' עיסקה הזאת גם משהו מצחוק הגורל. מזה מאתיים שנה היו הגרמנים העם הצבאי בהא-הידיעה. ואילו היהודים היו העדה הפחות צבאית בעולם. מה היו אומי רים פרידריך הגדול או ביסמארק איש-הברזל, אילו נאמר להם כי יבוא יום ובתי-חרושת עבריים יספקו נשק לחיילים פרוסיים?

עתה אני מצפה לצעד הבא: שהממשלה הגרמנית תבקש לש' לוח לה כמה אלופים ישראליים,



זכרונות מן הדרך

כדי להעמיד, סוף-סוף, את הצבא הגרמני הכושל על הרגליים.

הנכונות הנפשית בדואי ישנה. הזכרת, בשבוע שעבר, את ביקורי במיתקני הצבא הגרמני. במשרדי המטכ"ל בכון, בחדרי-האוכל של בית-הספר לקצינים בהאנובר ובמחנות הצבא בשאר המקומות, נדהמתי נוכח גל ההערצה לצה"ל שפעמה בלב קציני גים פרוסיים אלה. כמה פעמים אמרו: "אתם הפרוסיים של המזרח התיכון!"

לפחות במקרה אחד, אילץ אותי גנרל גרמני להרצות לפני קציניו על הנסיון של שועלי שמשון ועל היחסים בין הצבא וה' עם בישראל.

אם יחליט משה רייך, ברגע האחי רון, לוותר על קאריירה מפלגתית מפוקפקת, יכולני להבטיח לו כי הצבא הגרמני יקבל אותו בזרר עות פתוחות כמדריך כללי.

★ ★ ★

מבחינה מופרית, בדואי טוב יותר לספק נשק לצבא הגרמני, מאשר לרוי דנים באמריקה הלאטינית. המשתמשים בו

ליכוי שאיפת-החרות של נתיניהם. אולם לעיסקת-הנשק הגרמנית יש צד אחר. אין הוא מופרי, אלא פוליטי. אין הוא נוגע ללב היהודי, אלא לאינטרס הישראלי. וצד זה מחייב אותנו להתנגד.

נשק אינו סחורה רגילה. מסבכו הוא סחורה פוליטית.

כאשר סיפקו הרוסים נשק לעבד אל-נאצר, צעקה ממשלת ישראל המם: נשק זה מכוון נגד ישראל! מה תהיה הגבת הרוסים על אספי-קת נשק ישראלי לגרמניה?

גרמניה של אדנאר היא אחת המעצמות האנטי-סובייטיות ביותר בעולם. היא חלק בלתי-נפרד ממערך נאט"ו. אין זה ענין מופשט: בהרצאות המורכבים בבית-הספר לקצינים בהאנובר, אותן שמעתי כמו אזוני, נאמר בפירוט כי ישנו רק אייב פוטנצי-יאלי אחד: גרמניה המזרחית וברית-המועצות. אספקת נשק לצבא הגרמני, פירושה אספקת נשק נגד ברית-המועצות.

משום מה מוזר דחקא תנועת-חרות ושותפיה, הדוגלים בהשתלבות מוחלטת של ישראל במערך הצרפתי, מתנגדים לאספקת נשק ישראלי לגרמניה. בתבריתם הראשית של הצרפתים כיום. גיאק סוסטל, בעל-החסות הצרפתי של תנועת-חרות, הוא ראש הדוב רים למען שותפות צרפתית-גרמנית.

לכן צדק בגרוריון כאשר העלה השבוע על נס את הקשר בין צר' פת וגרמניה. המציע יד לצרפת, מציע יד לגרמניה. כל השאר הוא צביעות. עיסקת-הנשק אינה אלא צעד קטן נוסף בדרך להפיכת ישר' אל לונב צבאי ופוליטי של המערב.

★ ★ ★

נה כי כן, במקום זה נפגש הלב היהודי והאינטרס הישראלי: אנו רוצים בעליה המונית מברית-המועצות. היא אינה יכולה לבוא נגד רצון הסובייטים. האם סבור משהו, כי אספקת נשק ל' צבאות אנטי-סובייטיים, תקרב את לב שליטי ברית-המועצות לרציון העליו?

האם סבור משהו, כי הרוסים יתלהבו לשלוח פועלים מקצועיים למדינה המייצרת נשק נגד רוסיה? נשק יעיל הוא דבר משכנע מאוד. אפשר לשכנע בעזרתו הרבה אנשים, ביוחד כשהם עומדים בצד הלא-נכון של הקנה. אך למ חוששני כי כלי-נשק לא יעזרו לנו ל' שכנע את הרוסים בנקודה ששמה עליה. ביוחד כשימצא בידיים הלא-נכונות.

כמה פעמים עוד צריכים לחזור על אמרי תה פשוטה זו, שהייתה צריכה להיות מובנת מאליה לכל לוד? יתכן כי מנהיגי ברית-המועצות יהיו מעוניינים פעם, מסיבותיהם שלהם, לתת להמונים יהודיים להגר מארצם. אולם הם לא יכולים להיות מעוניינים בכך, אם מחזו חפצם של יהודים אלה היא מדינה עוינת, הקשורה במערך הצבאי של המערב, והמסוכסכת עם העולם הערבי.

עליה מברית-המועצות, כיום מן הימים, פירושה: מדיניות של ניט' ראליים פעיל. פירושה: שלום עם הערבים. פלעידי שני אלה, לא תבוא עליה המונית מן הגוש הסובייטי.

★ ★ ★

אם אומר דויד בגוריון כי האינטרס של ישראל קודם לזכרונות מימי ה' שואה — הצדק עמו. כל הכבוד לאומן לבו. אדם עברי בעל-הכרה יתמודד בעמותו. אולם אם דויד בגוריון אומר, כי מתן תעסוקה לכמה מאות פועלים בתעשייה צבאית חשוב יותר מן השיקול המדיני העליון ומסוכי העליה מברית-המועצות — הרי הוא מחזיק לכת מן הכעני הקי' צוני ביותר.

כאן יאמר לו, בפשטות: לא!